

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Κορίθι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος με ῥάγας μικράς.

άσπροκούβια ἐπιθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουβιά.

Ἡ λευκὴ ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ὀπισθεν καὶ μέλαινα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ἔμπροσθεν, ἐπὶ αἰγός: Ἄσπροκούβια αἶγα Κρήτ.

άσπροκουδέλλα ἡ, ἀμάρτ. ἄσπροκουέλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουδέλλα.

Λευκὸν θῆλυ πρόβατον.

άσπροκούδελλος ὁ, ἀμάρτ. ἄσπροκούελ-λος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄσπροκουδέλλα.

Μέγα θῆλυ πρόβατον χρώματος λευκοῦ.

άσπροκούκκουτσος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπρου-κούκκουτσο Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούτσι.

Ἡ παράγουσα καρπὺς με λευκά κουκκούτσια, ἐπὶ ποι-κιλίας συκῆς: Ἄσπροκούκκουτσο σ'κῆ. Συνών. Πολί-τικῇ (ιδ. Πολίτικος).

άσπροκούκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπροκούκ-κουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλα.

Ἐκ τῶν λευκὸν χρώμα καὶ θύσανον ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ πετεινῶν καὶ ὀρνίθων.

άσπροκούμαρο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουμάρι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος.

άσπροκουνουκλῆα ἡ, ΘΧελδράχ 11 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουνουκλῆα.

Τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελιστακόφυλλος (cistus salvifolius) τοῦ γένους τοῦ κίστου (cistus) τῆς τάξεως τῶν κιστωδῶν (cistaceae). Συνών. ἀγριοθρούμπη, ἀγριοφα-σκομηλῆα 2. [**]

άσπροκουντούρης ἐπιθ. Κύπρ. ἄσπροκουντούρα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουντούρης.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ κολοβὸς τὴν οὐράν, ἐπὶ πετεινῶν καὶ ὀρνίθων Κύπρ. 2) Θηλ. οὐσ., εἶδος σταφυλῆς με λευκὰς ῥάγας δι' οἰνοποιῖαν. Συνών. Σαββατσανό.

άσπροκούρουνος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπρόκουρ'νος Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουρουνός, παρ' ὃ καὶ κουρ'νός.

Ὁ λευκὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ ὑπομέλας τὰ ὀπισθεν, συνήθως ἐπὶ αἰγός: Ἄσπρόκουρ'νη αἶγα.

άσπροκούτελος ἐπιθ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπροκούτελ-λος Χίος (Πυργ.) Θηλ. ἄσπροκουτέλα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κούτελο.

1) Ὁ λευκὸν μέτωπον ἔχων, συνήθως ἐπὶ ζῴων ἐνθ' ἄν.: Ἄσπροκούτελη αἶγα Κρήτ. Ἄσπροκουτέλα αἶγα Χίος Ἄσπρο-κούτελ-λο ῥουφαί (ἐριφάκι) Πυργ. || Φρ. Ἐνα ἄσπροκούτελο βούι ποῦ 'ναι! (ἐπὶ κούφων) Χίος || Ἄσμ.

Κυράδες ἄσπροκούτελες καὶ ἄσπρομηλιγγουδάτες

Κάσ. Συνών. ἄσπροκάτζης 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἡ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμεμπτος, ἀνεπί-ληπτος Κάσ. Κρήτ.: Ἄς λέγε ὅ,τι θέλουνε, φτάνει νά 'μαι ἄσπροκούτελος Κρήτ. Ἐβγήκε ἄσπροκούτελος (ἀπεδείχθη ἀ-

θῆος τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας ἡ ἠὺδοκί-μησεν εἰς τι ἔργον) αὐτόθ. Συνών. ἄσπροκάτζης 2, ἄσπρομούτσουνος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπροκουφαλ-λῆας ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουφαλ-λῆας.

Ὁ λευκὸθριξ μετὰ πολὺ μικρῶν ὧτων, ἐπὶ προβάτων.

άσπροκρέμυδο τό, Πελοπν. (Ἄργ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπροκρέμυδο Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρεμύδι.

Τὸ λευκὸν κρόμμυον θεωρούμενον καταλληλότερον δι' ἔμπλαστρα.

άσπροκρόκινος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κρόκινος.

Ἄσπροκίτρινος, ὁ ιδ.

άσπροκρύσταλλο τό, ἀμάρτ. ἄσπροκρούσταλλο Πε-λοπν. (Ἄρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρυστάλλι.

Εἶδος ἀπίου λευκοῦ.

άσπροκυματοῦσα ἐπιθ. θηλ. ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,325.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κύμα καὶ τῆς κα-ταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα λευκὰ κύματα: Ποίημ.

Τῇ θάλασσα γελοῦσα | τὴν ἄσπροκυματοῦσα.

άσπρολάβικον ἐπιθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἄσπρο-λάβ'κον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάβιν.

Τὸ λευκὴν λαβὴν ἔχον ἐνθ' ἄν.: Μαθαίριν-πιρόνιν ἄσπρο-λάβικον Κερασ. Συνών. ἄσπρομάνικο (ιδ. ἄσπρο-μάνικος), ἀντίθ. μαυρομάνικο (ιδ. μαυρομάνικος).

άσπρολάγαρος ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγαρό.

Ἄσπρολάγονος, ὁ ιδ.: Ἄσπρολάγαρη αἶγα.

άσπρόλαγρος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπρόλαγα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λάγρος.

Ὁ ἔχων χρώμα μέλαν καὶ λευκόν: Ἄσπρόλαγα προβα-τῖνα. Συνών. ἄσπρόμαυρος 2, ἄσπρομέλανος.

άσπρολάγονος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπροάανος Νάξ. (Φι-λότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγόνι.

Ὁ ἔχων λευκὰς τὰς λαγόνας, ἐπὶ ζῴων. Συνών. ἄσπρολάγαρος.

άσπρόλαδο τό, ἀμάρτ. ἄσπρόλαδου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάδι.

Τὸ ἀνοικτοῦ χρώματος ἔλαιον.

άσπρολάθυρο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαθύρι.

Ζιζάνιον καλλιεργημένων ἰδίως ἀγρῶν, πιθανῶς ἡ τοῦ Διοσκορίδου λαθυρίς (euphorbium lathyris) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) με σπέρματα λεπισθέντα λευκά. [**]

άσπρολαίμης ἐπιθ. πολλαχ. ἄσπρόλαιμος Λεξ. Δη-μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Λευκόλαιμος, ἰδίᾳ ἐπὶ ζῴων καὶ θηραμάτων. Ἀντίθ. μαυρολαίμης.

άσπρολαπαθῆα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαπαθῆα.

Εἶδος λαπάθου (gumex).

